

KIRSTY FERRY

Het boekwinkeltje aan zee

NUR 343

Oorspronkelijke titel: *Jessie's Little Bookshop By the Sea*

Copyright © 2019 Kirsty Ferry

Published 2019 by Choc Lit Limited

The moral rights of the author have been asserted

Copyright © 2022 voor de Nederlandse taal: Choc Lit NL / Dutch

Venture Publishing

Omslagontwerp: Choc Lit Limited

Bewerking originele omslag: Jen Minkman

Eindredactie: Cathinca van Sprundel

Vertaald door Femke de Moor

Tweede lezing: Suzanne Verheem-Kwak

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, plaatsen en gebeurtenissen kwamen tot stand door de verbeelding van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met een bestaand persoon, dood of levend, berust op louter toeval.

Introductie

Welkom bij het volgende boek in de ‘Tempest-zussen’-serie. Dit is Jessies verhaal. Jessamine Tempest, om mijn personage haar doopnaam te geven, heeft het soort bestaan waar velen van ons van dromen. Want wat is er fijner dan je dagen doorbrengen met boeken aan de kust? Toen ik begon met het schrijven van Jessies verhaal, vond ik plotseling een manier waarop ik het kon koppelen aan mijn andere twee series: de Rossetti Mysteries’-serie en de ‘Hartsford Mysteries’-series en ik hoop dat, als je die boeken hebt gelezen, je de verbanden kunt leggen – en ik hoop dat als je ze nog niet gelezen hebt, je dat snel gaat doen!

Het is ook zo fijn dat bloggers en lezers me berichten hebben gestuurd om te vragen wanneer er weer een boek over de Tempest-zussen uitkomt, dus dit boek zal je, hoop ik, blij maken tot het volgende deel verschijnt!

Er is ook in de werkelijke wereld, zo heb ik begrepen, een boekwinkeltje dat boekwormen op vakantie de mogelijkheid geeft om in de flat erboven te wonen en te werken in de winkel voor hun ‘plezier’ – dit feit werd ontdekt en gemeld in de meest geweldige en mijn favoriete

groep op Facebook: 'The Historical and Time Slip Novels Book Club'. Ik heb er een paar geweldige vrienden gemaakt. Lieve leden van deze Facebookgroep: als jullie het boek over Jessie lezen, dan zwaai ik naar jullie.

Heel veel dank gaat ook uit naar mijn geweldige redacteur en mijn geweldige omslagontwerper en naar het team van Choc Lit. Jullie zijn een geweldige uitgever en ik ben heel blij dat ik met jullie mag werken. Dank gaat ook naar het Tasting Panel dat het manuscript heeft beoordeeld en de publicatie mogelijk heeft gemaakt: Dimi E., Gina H., Barbara P., Jo O., Margaret T., Melissa E., Cordy S., Sue H., Sarah B-H., Carol F., Joanne B., Jo L., Sarah M., Alma H. en Lucy M. In het bijzonder gaat mijn dank uit naar de 'Stars' die de geweldige omslag hebben gekozen.

Extra dank aan, zoals altijd, mijn familie die het met me volhoudt – en deze keer moet ik in het bijzonder 'hallo' tegen mijn moeder zeggen, die altijd al in een boekwinkeltje had willen werken, en zeker wist dat ze eerst alle boeken zou lezen voordat ze die op de planken zette. Ook zeg ik in het bijzonder 'hallo' tegen mijn vader, die net begonnen is met het lezen van mijn boeken en me blijft vragen: 'Wanneer komt de volgende uit?' Dank jullie wel allebei voor alles. Ik hou van jullie.

*All the words that I utter,
And all the words that I write,
Must spread out their wings untiring,
And never rest in their flight,
Till they come where your sad, sad heart is,
And sing to you in the night,
Beyond where the waters are moving,
Storm-darken'd or starry bright.*

'Where My Books Go', W. B. Yeats.

Hoofdstuk een - oktober

Jessie Tempest – of Jessamine Tempest, als je haar volledige naam wilde gebruiken – was de eigenaresse van een tweedehands boekwinkeltje in Staithes – een schots en scheef vissersdorpje een paar kilometer ten noorden van Whitby aan de kust van Yorkshire.

Jessie woonde ook in Staithes, wat betekende dat ze nooit ver weg was van haar zus, Angel, die een heel eigenzinnige werkplaats voor zwarte gitsieraden had in Whitby. Het was fijn om te denken dat een stuk git misschien van Staithes naar Whitby kon reizen en terecht kon komen in een van Angels prachtige sieraden.

Vandaag, tussen de klanten door, bewonderde Jessie een nieuwe stapel boeken op de toonbank. Nou, om precies te zijn, waren er drie stapels. Eén stapel, de kleinste stapel, belandde zeker weten op de plank (die had ze al gelezen). Eén stapel, de grootste stapel, zou mee terug gaan naar haar witgekalkte kleine cottage in het oude, geplaveide stadje (die had ze nog niet gelezen en ze zou er waarschijnlijk een aantal houden) en één stapel, ertussenin, was haar 'Niet zeker van'-stapel. Ze moest nog beslissen wat daarmee zou gebeuren. Bedachtzaam verplaatste ze een boek van de 'Niet zeker van'-stapel naar de 'Houden'-stapel en

maakte een sprongetje toen haar telefoon ging.

Ze keek snel naar het nummer – het zou alleen haar jongere, *gothic* zus Angel of haar oudere, verstandige zus Rosa kunnen zijn, die op rare uren werkte in een hotel aan de Yorkshire-moerassen, of misschien een van haar ouders. De rest appte gewoon.

Het was Angel. ‘Hallo Angel. Wat wil je?’ De Tempests wisten allemaal dat Angel nooit belde om alleen even bij te praten.

‘Ah! Je hebt het geraden!’ Angel voelde zich niet beledigd. Aan de andere kant wisten alle zussen ook dat Jessie behoorlijk bot kon zijn als ze daar zin in had.

‘Ik ga naar Schotland met Kyle en vroeg me af of jij langs de winkel kunt gaan als ik weg ben?’ Angels partner, Kyle, had een huis aan de westkust van Schotland.

‘Alleen als je tijd hebt, hoor. Ik weet dat het bijna herfstvakantie is.’

‘Herfstvakantie betekent niets voor mij.’ Jessie verplaatste het boek terug naar de oorspronkelijke stapel. Ze herinnerde zich dat ze het toch al had gelezen en vroeg zich nu af of ze het een tweede keer moest lezen. ‘Ik kan wel langsgaan, maak je geen zorgen. Ik ben later deze week toch in Whitby. Er is een lading boeken bij een van mijn leveranciers binnen gekomen en ik heb beloofd ernaar te kijken om te zien of ik er wat van over kon nemen.’

‘Dat zou fijn zijn. Dank je. En, verblijft er een leuk iemand in de flat op het moment? In dat heerlijke oude stadje van jou?’

De oude cottages in Staithes leken bijna tegen elkaar aan te leunen, genesteld in het havengebied en vastgeklampt aan de zijanten van de kliffen die rond de stad omhoog kwamen. Jessie vond het hier heerlijk – haar winkel lag aan het eind van een terras aan de hoofdstraat en haar cottage lag aan een smalle, bochtige straat die zich afsplitste van dezelfde hoofdstraat. Het appartement waar Angel aan refereerde lag boven de boekwinkel, de twee bovenste verdiepingen van het gebouw werden verhuurd als vakantiehuisje.

'Nee. Het staat nu leeg, maar Naomi zei dat we volgend weekend een familie verwachten door de herfstvakantie. Ik heb er niet veel aandacht aan geschonken. Er zullen kinderen zijn. Wat betekent dat er lawaaierige voeten boven mijn hoofd zijn. Ugh.'

Naomi was de eigenaar van het appartement en verhuurde het met militaire precisie. Naomi, met haar korte, glanzende, zorgvuldig gehighlighte bob en een pakket spreadsheets was te veel een controlfreak naar Jessies smaak en leek nauwelijks te glimlachen. Ze zorgde er wel voor dat Jessie op de hoogte was van het komen en gaan boven; er was niets verontrustender, had Jessie ontdekt, dan het horen van voetstappen boven je hoofd als je niet wist dat er iemand was. Kindervoetstappen die over de zolder banjerden waren iets heel anders.

'Misschien vind je ze wel leuk – je weet het nooit.'

Er klonk een begin van een glimlach in Angels stem en Jessie schudde haar hoofd, hoewel ze wist dat haar zus haar niet kon zien. 'Nee, ik geloof het niet. Maar goed, geniet van Schotland. Ik heb boeken om uit te zoeken, dus ik moet gaan.' Ze verschoof nog een boek naar een andere stapel en keek tegelijkertijd op toen er een stel binnenkwam met een peuter.

'Goed. Hou van je. En nogmaals bedankt!' zei Angel.

'Ja, ja. Hou ook van jou.' Deze keer was er wel een glimlach als antwoord in Jessies stem te horen.

Haar hartelijke stemming verdween wel toen ze de peuter een boek van een lage plank zag pakken om het boek vervolgens afwijzend op de grond te smijten.

Dit, beredeneerde ze chagrijnig terwijl ze er naartoe stampte om het boek liefdevol weer terug op zijn plek te zetten, was waarom ze niet de grootste fan van kleine kinderen was.

Hoofdstuk twee

Zich aan haar woord houdend verdween Angel naar Schotland en zich aan *haar* woord houdend ging Jessie naar Whitby om bij de winkel langs te gaan.

Een grondig onderzoek bevestigde dat er niets van zijn plek was, wat goed was om door te geven en dus –

‘Hallo.’

Jessie, op dat moment in het hoofdgedeelte van de winkel, maakte een sprongetje en vloekte. Haar hart bonkte snel en ze draaide zich om. Een klein meisje stond achter haar in de deuropening naar de straat. Er klopte iets niet helemaal aan haar strakke blik en Jessie besepte dat haar ogen niet bij elkaar pasten. Eentje was blauw en eentje was groen, maar ze waren omringd door prachtige, donkere wimpers. Dit kleine meisje, wist Jessie zeker, zou in de toekomst heel wat harten breken.

Het kind hield haar armen behoorlijk stijf langs haar zij, had een stuk papier in

één van haar handen vastgeklemd en Jessie zag dat ze zwart kanten vingerloze handschoenen droeg, die er misplaatst uitzagen bij haar boterbloemgele T-shirt en roze sportschoenen. Haar donkere haar was

los, maar ze had kleine knikken in het haar boven haar oren waar ze waarschijnlijk speldjes in had gehad.

‘Ik geloof niet dat je hier zou mogen zijn,’ zei Jessie.

‘Wel als Angel hier was. Ik zag dat de deur open stond, dus kwam ik binnen. Ik heb tekeningen gemaakt en ze vindt ze altijd mooi. Je was misschien een overvaller dus ging ik kijken.’ Het kind was duidelijk onverschrokken. ‘Ik weet dat Angel bij Kyle in Schotland is.’ Ze zuchtte een klein beetje. ‘Ik wou dat Angel met Kyle ging trouwen. Ik heb haar gezegd dat ik haar bruidsmisje zal zijn.’

Jessie stond perplex naar haar te kijken tot het kwartje viel: ‘Ben jij Grace?’

Angel had het over een klein meisje gehad wier vader de fotografies-tudio aan de overkant van de straat had.

Het kind knikte. ‘Ja. Wie ben jij?’

‘Ik ben Angels zus, Jessie.’ Jessie voelde zich een beetje raar om zich tegenover een kind dat wat, hoe oud was? Zeven jaar, op z’n oudst, te verantwoorden.

‘Hallo Jessie. Je lijkt niet heel erg op haar. Ik heb een broertje en die heet Charlie. Maar ik heb geen zussen. Ben je veel ouder dan Angel?’

Jessie wist niet of ze zich beledigd of geamuseerd moest voelen door die opmerking. ‘Ik ben een klein beetje ouder. Maar één jaar. We hebben nog een andere zus. Rosa is veel ouder dan wij. Luister, Grace, ik geloof echt niet dat je hier zou moeten zijn. Laten we naar buiten gaan en ik zal ervoor zorgen dat je terug naar je ouders gaat. Waar zijn ze? Weten ze dat je hier bent?’

‘Ik geloof het niet. We hebben een dag vrij van school vandaag en het is vrijdag dus werken ze allebei. Mijn tante Lissy past vandaag op mij en Charlie. Zij heeft me deze gegeven. Kijk.’ Grace stak haar armen omhoog om Jessie een betere blik op de handschoenen te geven. ‘We waren tekeningen aan het maken bij de hot chocolate shop maar toen gingen we weg en nu is ze aan het bellen. Ik geloof dat ze wat advies

nodig had voor Charlie. Ik laat je de tekening zien die ik gemaakt heb.'

Ze stak een viltstifttekening omhoog van drie zwarte dieren vormen en een zwartharig meisje dat ernaast stond. De armen van het meisje hingen stijf langs haar zij, net als bij Grace. Ze droeg een gebreide jurk die leek op zo'n ding waarmee een bejaarde vrouw een wc-rol zou bedekken. 'Het is Goudlokje en de drie beren.'

Jessie kon het niet laten. 'Had Goudlokje geen geel haar? Zoals ik?'

Grace keek haar vernietigend aan. 'Mooie meisjes hoeven niet altijd geel haar te hebben.'

'Maar het is een sprookje over een meisje met gouden haar.'

'Mijn Goudlokje heeft zwart haar. En een diamantje in haar neus. Zoals Angel. Kijk.'

Ze wees naar een punt op het gezicht van het meisje. 'Ik moet gaan, maar wil je ervoor zorgen dat Angel de tekening krijgt?' Ze wees er weer naar, kreukelde het iets en probeerde het toen plat te drukken.

'Ja.' Jessie wist wanneer ze verslagen was. 'Ik zorg ervoor dat ze 'm krijgt.'

'Dank je wel. Ik leg 'm hier neer voor haar. Weet je, ik hang 'm wel op aan haar muur om zeker te zijn.'

Voordat Jessie haar kon tegenhouden, had Grace een stoel weggesleept bij Angels werkplek en was ze erop geklommen.

'Hé – doe voorzichtig!' Jessie wilde net haar hand uitsteken om de stoel of het kind vast te grijpen, ze wist niet zeker welke van de twee, maar ze was te laat. Het kleine meisje wiebelde gevaarlijk terwijl ze naar beneden leunde om een punaise uit het bakje op de toonbank te pakken, viel met een harde klap van de stoel en verdween achter de werkbank.

'Grace!' Jessie snelde naar haar toe, haar hart bonkte van angst, ze verwachtte in ieder geval het kind bewusteloos te vinden. Maar ze had niet gerekend op de algemene springerigheid van het meisje.

'Oepsie.' Grace kwam achter de toonbank vandaan. 'En een beetje

au.' Ze wreef over haar knie, sprong toen enthousiast rond, wreef over haar elleboog en knalde tegen een van Angels vitrines aan, voordat ze een paspop omver gooide die een vintage Victoriaanse jurk droeg.

'Goeie god!' Jessie snelde achter het kind aan en probeerde het bloedbad te stoppen. Ze zette de paspop rechtop en zocht naar Grace. Die zat weer op de stoel en hing de tekening op.

'Zo, geregeld. Zeg haar alsjeblieft dat ik dat heb gedaan. Dank je wel.' Toen, in een soepele beweging, gleed het kleine meisje weer op de grond en hinkte de winkel uit, ze liet de stoel in het midden van de winkel staan.

Jessie volgde haar naar de deur en keek naar buiten. Een kleine, extreem chic uitziende donkerharige vrouw duwde een kinderwagen en zei iets tegen Grace. Ze liepen de straat op, terwijl ze tegen elkaar kletsten. Grace was nog steeds aan het hinken, wreef over haar knie, maar begon toen naast de vrouw te rennen alsof er niets was gebeurd. Jessie staarde hen na, nog steeds verbaasd.

Jessie deed niet echt aan kleine kinderen. Omdat ze het middelste kind was, had ze er behoorlijk genoeg van haar identiteit te verliezen en zag ze zichzelf zeker binnenkort niet met kinderen. Godzijdank waren allebei haar zussen kinderloos. Ze dacht niet dat ze zelfs maar tante kon zijn, zoals Graces tante Lissy.

Ze schudde haar hoofd en deed de deur dicht, ze duwde automatisch de stoel terug naar waar die had moeten staan. Een rare kleine klant was genoeg; ze wilde zich niet meer bezighouden met andere mensen, die dachten dat de winkel open was. En dat kleine meisje, Grace, was net Angel in het klein. Als een kleine wervelwind. Hoe *doen* ouders het?

Jessie zette de paspop goed en ruimde de rommel op die Grace had achtergelaten, toen, met nog steeds een sneller kloppend hart, haalde ze haar telefoon uit haar broekzak om haar zusje te bellen. Ze wist, ondanks haar eigen schrik van de afgelopen paar minuten, dat Angel het geweldig zou vinden om te horen over de volhardende Grace met

haar kanten gothic handschoenen en haar kunstwerk – tenminste als Angel tien minuten of zo afgeleid kon worden van de Byron-achtige Kyle. Ze wilde net bellen toen de bel boven de deur klonk.

‘O echt?’ mompelde ze, ze rende naar de deur, klaar om weg te jagen wie het ook was. ‘Sorry, we zijn niet open.’ Ze pakte de deur om deze niet verder open te laten gaan.

Er verscheen een kleine jongen in de deuropening die naar haar staarde. ‘Maar de deur zat niet op slot. Ik probeerde de deur en die ging open.’ Op de een of andere manier duwde hij zich langs haar en stond in het midden van de winkel. ‘Oooo. Dit is *cool*.’

Jessie vloekte binnensmonds. Deze plek werd door irritante kleine kinderen bezeten. ‘Sorry. De deur was misschien open, maar ik werk hier niet en we zijn gesloten. En het is hier heel gevaarlijk voor kleine kinderen. Kom op. Weer naar buiten, alsjeblieft.’

‘Als je hier niet werkt, waarom ben je hier dan? Helemaal als de winkel dicht is?’

Jessie staarde op hem neer, probeerde, en faalde, om een antwoord te verzinnen, maar begon in plaats daarvan hem naar de deur te drijven. Het was als het hoeden van een kitten – de kleine jongen bleef om haar heen kijken en slaakte een kreet van plezier, toen hij alle schatten in de winkel van Angel zag liggen.

‘Kom op! Naar buiten!’ Ze duwde hem naar de deuropening en hield haar armen uitgestoken als een trekstaal zodat hij niet meer terug de winkel in kon glippen.

‘Oooo! Oooo! *Kijk!* Dat is *cool!*’

‘Sorry.’ Deze keer was het de stem van een man. Hij verscheen in de deuropening, stak zijn hand uit en pakte de jongen bij zijn schouder zodra die binnen grijpafstand was. ‘Hij zag even geleden een meisje uit de winkel komen.’ Het haar van de man was een tint donkerder dan dat van de jongen en Jessie kon nu zien dat ze duidelijk familie van elkaar waren, aangezien ze dezelfde vorm neus en kin deelden, en

allebei een pluk haar hadden die omhoog bleef staan en daarna over hun voorhoofd viel. Nog een vader die duidelijk onwetend was.

‘Dat was het kleine meisje van de overkant,’ zei Jessie, die het nu warm had en geagiteerd was, ‘en ze had beter moeten weten. De winkel is dicht, zoals je kunt zien.’ Ze wees met haar vinger naar een handgeschilderd bord voor het raam, dat vertelde dat Angel Tempest Git Atelier daadwerkelijk dicht was. ‘Wat betekent dat kinderen niet zomaar naar binnen mogen lopen en hun ouders beter op de hoogte moeten zijn van wat ze doen. Er ligt hier scherp gereedschap en apparatuur, om maar te zwijgen over veel breekbare items. Het is niet echt een veilige omgeving voor een klein, nieuwsgierig kind. We hebben vanochtend al een incident gehad en ik kan echt niet meer aan. Ik hou niet van bloed en ik hou er niet van als mensen zichzelf pijn doen. Grace heeft geluk gehad, maar dat is misschien de volgende keer niet zo. Je zou tegen je zoon moeten zeggen dat hij voorzichtiger moet zijn.’

De man keek even geschrokken door Jessies ongebruikelijke tirade en kneep toen beschermend in de schouder van de jongen. Zijn ogen werden donker en hij trok zijn wenkbrauwen naar elkaar toe, bijna woest. Toen hij weer sprak, was zijn stem koud. ‘Goeie god. Hij zou echt niet op rooftocht gaan. Zoals de meeste jongens geniet mijn zoon simpelweg van het binnengaan van verboden plekken– maar hij weet verdomd goed hoe hij zich daar moet gedragen. Het spijt me dat je zo verdomd voorzichtig bent hier. Sorry dat we ademen. Ik laat je verder gaan met gitten of wat je verdorie doet met je eigen tijd.’

‘Papa, je vloekte.’

Jessie wist niet of ze het kind een vernietigende blik moest schenken voor het lef om een potentiële ruzie te verstoren, of door moest gaan met hem uitbranden. Ze koos ervoor om verder te gaan met uitbranden. Ze was immers opgegroeid met twee zussen en had daarom nooit makkelijk toegegeven als het ging om verbaal geweld. En ze was nog steeds van slag door Graces capriolen. Het had zoveel erger kunnen aflopen!

‘Ik doe niet aan git. Dit is de winkel van mijn zus. En je bent heel onbeschouwd. Ik probeer je kind te beschermen. Hij had overal naartoe kunnen dwalen als je niet op hem let. Zoals ik zei, hebben we vandaag al bijna een ongeluk gehad.’

De ogen van de man flitsten vurig en hij leunde naar haar toe, boosheid deed blijkbaar zijn stem trillen. ‘Je hebt het recht niet om mij te vertellen hoe ik mijn kind moet behandelen of om te insinueren dat ik niet goed op hem let.’

Jessie leunde naar hem toe, haar gezicht centimeters bij het zijne vandaan. ‘Dan alsjeblieft – Hou. Hem. Uit. De. Winkel. Het is gevaarlijk.’

De man staarde even naar haar en schudde toen bijna wanhopig zijn hoofd. ‘Met plezier.’ Zijn stem was koel. ‘Het kan me niet echt schelen wat je doet of waarom je in deze verdomde zaak bent, maar we laten je je gang gaan.’

‘Bedankt,’ antwoordde Jessie, maar ze meende het totaal niet. ‘Ik zal ervoor zorgen dat ik de deur na jullie op slot doe. Zorg ervoor dat u uw kind tegenhoudt terwijl ik dat doe.’

De man vloekte weer, zachtjes – maar de jongen keek vrolijk op, hij hoorde het duidelijk. ‘Kom op.’ De man nam geen moeite om weer tegen Jessie te praten, maar pakte zijn zoon bij de hand en leidde hem naar buiten. Jessie deed de deur weer dicht.

Serius, wat een gedoe. Ze zorgde er nu voor dat ze de sleutel omdraaide. Ze zou een laatste ronde lopen voordat ze wegging, voordat elk verdomd kind in Whitby besloot de winkel te bezoeken en botten te breken.

Ze wist echt niet hoe Angel dit verdroeg.

Hoofdstuk drie

Kom op, Elijah.' Miles trok de rugzak omhoog en haakte zijn duimen in de hengels, boos op de vrouw in de winkel. Ze had geen idee, totaal geen idee.

Elijah, die de gitwinkel al snel was vergeten, was nu veel meer geïnteresseerd in de intieme werkzaamheden van een kleine handgemaakte fudgewinkel in keienstraat. Hij negeerde zijn vader en drukte zijn neus nog harder tegen het glas van de winkelruit. Er waren vegen te zien; verscheidene vochtige, plakkerige vegen van kinderneuzen en Elijah wreef met zijn eigen neus nog meer tegen het glas.

'Denk je dat ik er van binnen in de winkel uitzie als een varken?' vroeg hij zijn vader. Hij vervolgde de opmerking met een zacht geknor.

'Meer dan er uitzien,' zei Miles. Nog steeds woedend om de houding van de blonde vrouw en wetende dat hij wat langer moest wachten tot Elijah de fudgewinkel zat was, staarde hij terug de straat in naar het gitatelier. Zijn frons ging naar de fotograaf ertegenover en toen terug naar het atelier. De blonde vrouw kwam uit de gitwinkel met een mobiel tegen haar oor gedrukt. Ze stopte de telefoon tussen haar nek en kin en had een frons op haar gezicht die bij de zijne paste. Ze deed